

Sygn. akt XXIII Ga 629/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Sobieszczański
Sędziowie:	SO Anna Gałas (spr.) SO Monika Skalska
Protokolant:	Sekr. sąd. Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Grupa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko W. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt XV GC 137/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od W. Ż. na rzecz Grupa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 1.800,00 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Gałas	SSO Andrzej Sobieszczański	SSO Monika Skalska
----------------	----------------------------	--------------------

Sygn. akt XXIII Ga 629/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 września 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej też: powód) wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Ż. kwoty 11.008,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 5 412,00 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty; od kwoty 5 412,00 zł od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty; od kwoty 184,50

zł od dnia 6 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę o wykonanie dwóch stron internetowych oraz umowę świadczenia usług marketingowych w stosunku do tychże stron, polegających na ich pozycjonowaniu (usługa (...)), reklamie internetowej (usługa (...)), reklamie prowadzonej na G. (usługa (...)) oraz reklamie na stronach informacyjnych, blogach, innych witrynach (usługa (...)). Za każdą usługę przysługiwało powodowi konkretne wynagrodzenie i nie było ono uzależnione od efektu jego działań, a tym bardziej osiągnięcia rezultatu w postaci zwiększenia obrotu w sklepie należącym do pozwanego. Powód wykonał ww. usługi i wystawił z tego tytułu faktury VAT, które łącznie opiewały na kwotę 16.482,00 zł. Pozwany do dnia wniesienia pozwu uścił na rzecz powoda kwotę 5.473,50 złotych zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie projektu sklepu internetowego oraz kampanię G.. Powód niniejszym pozwem dochodzi pozostałej części należności, tj. wynagrodzenia za świadczenie usług (...).

Pozwany złożył sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że w ramach prowadzonej działalności zawarł z powodem umowy, które swoim zakresem obejmowały wykonanie serwisów internetowych oraz prowadzenie dla nich wymienionych działań marketingowych, wskazując iż pierwsza z umów została wykonana i rozliczona między stronami. Pozwany zakwestionował natomiast sposób ustalenia wynagrodzenia za dodatkowe usługi świadczone na podstawie drugiej z umów. Według pozwanego wynagrodzenie miało być ustalane na podstawie wartości netto wynikających z dostarczonych przez powoda faktur zakupowych, powiększonych o marżę w wysokości 20-25 % tych wartości. W ocenie pozwanego powód zobowiązał się do przedłożenia dokumentów potwierdzających poniesione wydatki związane z tymi działaniami, bez których nie jest możliwe ustalenie wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia. Jak wskazał pozwany, powód do chwili obecnej nie przedłożył dokumentów umożliwiających rozliczenie między stronami. Niezależnie od powyższego wskazał, iż zastrzeżenia budzą również przedłożone przez powoda dokumenty potwierdzające fakt wykonania prac. Ponadto pozwany podniósł, iż uścił z tytułu współpracy między stronami łącznie kwotę 26 660 zł, która znacznie przewyższa faktyczną wartość udokumentowanej przez powoda usługi. W związku z powyższym znaczna część środków jest świadczeniem nienależnym.

Wyrokiem z dnia 12 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.008,50 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: 5.412 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; 5.412 zł od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; 184,50 zł od dnia 6 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od powyższych kwot od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1.); ustalił, że pozwany ponosi w całości koszty procesu i pozostawił ich szczegółowe wyczerpujące referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie, XV Wydziale Gospodarczym (pkt 2.).

Sąd Rejonowy ustalił jako bezsporne, że W. Ż., jako zamawiający zawarł z (...) sp. z o. o. w W. jak wykonawcą umowę o dzieło, przedmiotem której było wykonanie stron internetowych o adresach: (...) oraz hostingu stron www, zaś umowa ta została obustronnie wykonana i rozliczona między stronami.

Także jako bezsporne, Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 12 maja 2014 r. pomiędzy tymi samymi podmiotami doszło do zawarcia ustnej umowy o świadczenie usług marketingowych dla wyżej wskazanych stron internetowych w postaci działań w zakresie kampanii (...) (tj. pozycjonowania), kampanii (...) (tj. reklamy internetowej), kampanii (...) (tj. reklamy prowadzonej na G.), kampanii (...) (tj. zamieszczania reklam na stronach informacyjnych, blogach i innych witrynach) oraz hostingu.

Postanowienia tej umowy zostały przez strony ustalone w formie korespondencji mailowej.

W oparciu o wiadomość e-mail z dnia 10 września 2014 r., zeznania świadka E. P. i częściowo zeznania stron Sąd Rejonowy ustalił, że strony dla każdej z wymienionych usług określiły kwotowo budżet wydatków, który dla wszystkich usług łącznie wyniósł 2.250,00 zł. Wynagrodzenie powoda składało się z ustalonego budżetu oraz 20% prowizji. Budżet usług stanowiły środki przeznaczone na reklamę stron internetowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w umowie strony nie ustaliły zobowiązania powoda do przedstawienia dokumentów potwierdzających wysokość poniesionych wydatków na cele kampanii. Powód, według ustaleń Sądu Rejonowego świadczył na rzecz pozwanego zamówione usługi zgodnie z umową, co potwierdzają raporty wykonania kampanii, zlecenie kampanii Grupa (...), zlecenie emisji kampanii reklamowej (...), formularz zlecenia emisji reklam na serwisach grupy (...), oświadczenie Grupy (...) sp. z o. o., korespondencja e-mailowa specjalisty G. A. D. B..

W dniu 26 maja 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr FV FAM (...) MP na kwotę 8.056,50 zł brutto, na którą składały się następujące kwoty:

- 1.230,00 zł za wykonanie projektu sklepu – etap 2,
- 2.706,50 zł za usługę (...) dla strony (...)
- 2.706,50 zł za usługę (...) dla strony (...)
- 1.230,00 zł za kampanię (...) (G.) dla strony (...) i (...)
- 184,50 zł za hosting, z terminem płatności do dnia 9 czerwca 2014 r.

W dniu 26 czerwca 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr FV FAM (...) MP na kwotę 6.826,50 zł brutto, na którą składały się następujące kwoty:

- 1.230,00 zł za wykonanie projektu sklepu – etap 2,
- 2.706,50 zł za usługę (...) dla strony (...)
- 2.706,50 zł za usługę (...) dla strony (...)
- 184,50 zł za hosting, z terminem płatności do dnia 10 lipca 2014 r.

W dniu 25 lipca 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr FV FP (...) MP na kwotę 1.414,50 zł brutto, na którą składały się następujące kwoty:

- 1.230,00 zł za wykonanie projektu sklepu – etap 2,
- 184,50 zł za hosting, z terminem płatności do dnia 8 sierpnia 2014 r.

W dniu 22 grudnia 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr FV FP (...) MP na kwotę 184,50 zł brutto z tytułu hostingu z terminem płatności do dnia 5 stycznia 2015 r.

W dniu 8 sierpnia 2014 r. W. Ż. dokonał wpłaty na rachunek (...) sp. z o.o. w W. w wysokości 5.473,50 zł w tytule przelewu podając „(...) całkowite rozliczenie projektu sklepu i kampanii G.”.

Pismem nadanym w dniu 24 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 11 008,50 zł wraz z odsetkami w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 7 sierpnia 2015 r.

Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie zapłacił na rzecz powoda dochodzonej kwoty.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Jak wskazano na wstępie uzasadnienia wyroku, powód swe roszczenie względem pozwanego wywodził z ustnej umowy, której przedmiotem były działania marketingowe, polegające na pozycjonowaniu (usługa (...)), reklamie internetowej (usługa (...)), reklamie prowadzonej na G. (usługa (...)) oraz reklamie na stronach informacyjnych, blogach, innych witrynach (usługa (...)) oraz hostingu stron internetowych prowadzonej przez pozwanego działalności, na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczenia na rzecz powoda wynagrodzenia opartego na ustalonym budżecie środków dla ww. usług.

Wskazaną umowę Sąd Rejonowy zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, do której na podstawie art. 750 k.c. znajdują zastosowanie – w zakresie nieuregulowanym odmiennie przez strony – przepisy o zleceniu. Sąd Rejonowy podkreślił, że umowa o świadczenie usług jest stosunkiem prawnym starannego działania, a nie zobowiązaniem rezultatu.

Istotą sporu było jak wskazał Sąd Rejonowy to, w jaki sposób strony ustaliły wysokość wynagrodzenia za świadczone usługi. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w wiadomości datowanej na dzień 10 września 2014 r. strony posługiwały się działaniem arytmetycznym, które określało koszt usług jako sumę ustalonych budżetów powiększoną o 20 % tej wartości, tj. marżę powoda. W okolicznościach sprawy każda ze stron wskazywała na odmienne rozumienie słowa budżet. W ocenie powoda, budżet stanowiły środki przeznaczone na daną usługę, natomiast w ocenie pozwanego środki rzeczywiście poniesione.

Analizując te stanowiska Sąd Rejonowy przypomniał, że pozwany kwestionując roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia podniósł, że na powodzie spoczywał obowiązek przekazania pozwanemu dokumentacji księgowej wykazującej wysokość rzeczywiście poniesionych wydatków na kampanie promocyjne i w związku z jego niedopełnieniem niemożliwe jest ustalenie wysokości przysługującego mu wynagrodzenia. Pozwany bowiem utrzymywał, że wynagrodzenie powoda stanowiła marża obliczana od wartości netto poniesionych przez powoda wydatków na te cele.

Ponieważ stanowiska stron w kwestii interpretacji postanowienia umowy zawierającego odniesienie do budżetu są sprzeczne, Sąd Rejonowy sięgnął do zasad wykładni oświadczeń woli powołując się uprzednio na treść art. 65 k.c. oraz reguły sądowej wykładni oświadczeń woli. Mając to na uwadze Sąd Rejonowy wskazał, że stanowisko strony pozwanej zgodnie z którym marża powoda miała być obliczana od wartości netto poniesionych przez niego wydatków (tzw. faktycznego budżetu) nie znalazło potwierdzenia w okolicznościach towarzyszących zawarciu przedmiotowej umowy, które odzwierciedlała złożona do akt korespondencja e-mailowa. Z korespondencji tej zdaniem Sądu Rejonowego nie wynikało również zobowiązanie powoda do okazania faktur na okoliczność wysokości faktycznie poniesionych kosztów w związku z kampanią. Pozwany zaś nie wykazał, że takie ustalenie między stronami obowiązywało oraz że warunkiem wypłaty wynagrodzenia było przedstawianie faktur kosztowych. Jako wiarygodne przy tym ocenił zeznania strony powodowej, że powód dysponował jedynie zbiorczą fakturą dla jednego konta agencyjnego, przy czym nie miał on możliwości uzyskania odrębnych faktur za każdą kampanię dla jednego klienta. Według Sądu Rejonowego nie potwierdziły twierdzeń strony pozwanej również zeznania P. S., który mimo iż uczestniczył w spotkaniu, na którym strony ustalały współpracę nie znał treści tych ustaleń. Nie wydaje się, zdaniem Sądu Rejonowego, także aby wolą powoda było ujawnianie szczegółów relacji, jakie wiążą go z dostawcami usług.

Sąd Rejonowy wskazał też, że z zeznań złożonych na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. wynikało, że pozwany kwestionuje również samo wykonanie opisanych czynności przez powoda oraz poniesione na te czynności koszty. Sąd Rejonowy w tym zakresie wskazał na obowiązek stron przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia oraz na ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Według Sądu Rejonowego, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ponad wszelką wątpliwość powód wykazał, że wykonał zobowiązanie zgodnie z umową, co należycie udokumentował zarówno raportami wykonania kampanii, jak i oświadczeniami dostawców usług. W związku z powyższym roszczenie powoda było w pełni uzasadnione.

Jeśli zaś uznać, że strona pozwana zarzucała powodowi nienależyte wykonanie umowy przez nieosiągnięcie podejmowanymi działaniami spodziewanych rezultatów, to w ocenie Sądu Rejonowego, pozwany nie wykazał, że strony umówiły się na osiągnięcie konkretnego rezultatu, a po wtóre w orzecznictwie i doktrynie utrwalone jest stanowisko, iż umowa o świadczenie usług jest stosunkiem prawnym starannego działania, nie zaś zobowiązaniem rezultatu.

Sąd Rejonowy uznał też, że okazał się bezzasadny zarzut pozwanego, iż dokonał wpłaty na wyższą kwotę aniżeli wskazana przez powoda w treści pozwu na dowód czego przedstawił tabelę z podsumowaniem wszystkich płatności dokonanych na rzecz powoda. Sąd Rejonowy przypomniał, że dotychczasowa współpraca stron opierała się na dwóch umowach, a powód niniejszym pozwem dochodził wynagrodzenia z umowy później zawartej. Dla oceny stopnia zaspokojenia świadczenia wynikającego z faktur VAT nr FV FAM (...) MP, FV FAM (...) MP, FV FP (...) MP, FV FP (...) MP znaczenie miała wyłącznie wpłata na poczet wymienionych faktur, nie zaś wpłaty z innych tytułów.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego należne powodowi wynagrodzenie wynosiło 11.008,50 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. W związku z tym, że termin płatności objętych pozwem należności upływał zgodnie z fakturami VAT odpowiednio z dniem 9 czerwca 2014 r. dla kwoty 5.412,00 zł, 10 lipca 2014 r. dla kwoty 5.412,00 zł oraz 5 stycznia 2015 r. dla kwoty 184,50 zł, powód mógł żądać odsetek ustawowych od dnia następnego, tj. od dnia 10 czerwca 2014 r., 11 lipca 2014 r. oraz 6 stycznia 2015 r., zatem powództwo w części dotyczącej odsetek zostało uwzględnione zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Sąd ostateczne rozliczenie kosztów postępowania pozostawił referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając wyrok w całości. Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego także za postępowanie przed Sądem II instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięciu pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa postępowania oraz prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności:

— art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że powód „w sposób niebudzący wątpliwości” wykazał dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie, tj. zrealizował zamówione usługi, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwala uznać, że poniesiona przez powoda wartość ustalonego „budżetu” faktycznie została wydatkowana w kwotach tam wskazanych, podczas gdy żaden z przedłożonych dowodów — faktur od dostawców i oświadczeń, szczegółowo poddanych analizie w pkt 3b niniejszej apelacji, nie potwierdza tej okoliczności,

— art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. i art. 258 k.p.c. poprzez: błędne ustalenie, sprzeczne z całością materiału dowodowego oraz ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logiki, że załączone do pozwu dokumenty potwierdzają wykonanie przez powoda usług stanowiących przedmiot umowy oraz wysokość poniesionych przez powoda kwot w ramach ustalonego „budżetu”, podczas gdy ww. dokumenty nie korespondują zarówno wartościami, jak i zakresem świadczenia usługi z kwotami dochodzonymi w ramach niniejszego postępowania, a ich merytoryczna wartość zastała skutecznie zakwestionowana przez pozwanego,

— art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 740 k.c. oraz 744 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie był w ogóle zobowiązany do wykazania pozwanemu poniesionych w ramach realizacji usługi wartości kwot „budżetu”, podczas gdy bezsprzecznie wartość „budżetu” stanowiła kwota której ciężar poniesienia ostatecznie należał do powoda i bezzasadne uznanie, że informacja ta stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa, a nadto nie jest możliwa do faktycznego wykazania, pomimo że od wartości wydatkowanego „budżetu” strony umowy ustaliły wynagrodzenie powoda w postaci 20% - 25% marży.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne. Uwzględniając roszczenie powoda Sąd Rejonowy rozstrzygnął zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności mając też na względzie reguły dowodzenia w procesie cywilnym i materiał dowodowy przedstawiony przez strony.

Zarzuty apelacji stanowią w znacznej części powtórzenie dotychczasowego stanowiska w sprawie. Zarzuty te są zasadniczo procesowe (dotyczą naruszenia prawa procesowego) i sprowadzają się w istocie do podważenia dwóch wniosków, które zdaniem apelującego Sąd Rejonowy wysnuł w oparciu o ocenę dowodów tj.: po pierwsze tego, że powód wykazał, że wykonał usługi, które stanowiły przedmiot umowy i że wykazał wysokość poniesionych kwot w ramach ustalonego „budżetu” oraz po drugie tego, że powód nie był zobowiązany do wykazania pozwanemu kosztów, które poniósł w ramach realizacji owych usług.

Niezasadne są zarzuty pozwanego naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. wobec uznania przez Sąd Rejonowy, że powód w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, że zrealizował zamówione usługi. Trzeba przypomnieć, że sporne usługi, których wykonania jak zarzuca pozwany powód nie wykazał podlegają regulacji ustawowej, w szczególności do takiej umowy jak oceniana w sprawie należy stosować przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Stosownie zaś do treści art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Wedle zaś art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Obowiązkiem powoda było wykazanie, że odpłatne usługi, za które domaga się wynagrodzenia wykonał. Sąd Rejonowy ustalił, że powód świadczył na rzecz pozwanego zamówione usługi zgodnie z umową, co potwierdzają raporty wykonania kampanii, zlecenie kampanii Grupa (...), zlecenie emisji kampanii reklamowej (...), formularz zlecenia emisji reklam na serwisach grupy (...), oświadczenie Grupy (...) sp. z o. o., korespondencja e-mailowa specjalisty G. A. D. B..

W ocenie Sądu II instancji, pozwany w apelacji odnosi się do dokumentów przedstawiających wykonanie usług w sposób, który nie jest merytoryczny i nie obala wniosków Sądu Rejonowego. Otóż, załącznik nr 3 – „Raport kampanii. Porównywarka cen dla (...) (15 kwiecień – 20 maj 2014)” oraz załącznik nr 4 „Raport Wyników. (...) Sklep (11.06-11.07.2014)” z pewnością nie odnoszą się do (...), co wynika wprost z każdego z prezentowanych folderów na kolejnych raportach wyników wskazanej formy reklamowej. Żadna z merytorycznych treści w tych dokumentach z całą pewnością walkmenów nie dotyczy. Trzeba podnieść w tym miejscu, że pozwany formułuje zasadniczy zarzut dotyczący tych dokumentów nie na podstawie całego dokumentu w jego istotnej treści ale na podstawie niewątpliwej pomyłki w słowniku terminów (k. 13 verte), gdzie użyto oznaczenia produktu - walkmen. Oczywiście jest bowiem, że cały dokument w swej zasadniczej treści żadnych walkmenów nie dotyczy. Wskazany dokument nie przedstawia też wartości kwotowych związanych z wartością przedmiotu sporu, bo nie tego dotyczy, a stanowi potwierdzenie realizacji czyli faktyczną prezentację wyników liczby kliknięć i wyświetleń dla użytkowników, którzy widzieli prezentowaną reklamę – co oczywiście reklamę (...) Domki ogrodowe, letniskowe, całoroczne.

Kolejny podważany w apelacji dowód potwierdzający wykonanie umowy tj. załącznik nr 5 – „Potwierdzenie wykonania kampanii (...) 11.05-11.07.2014 r.” został zakwestionowany, jako faktyczne wykonanie usługi poprzez zarzut, że

jest to strona „preview” zawierająca ostrzeżenie, że strona stanowi narzędzie służące reklamodawcom (...) do testowania reklam. Trudno uznać to za zarzut merytorycznie odnoszący się do treści samego dowodu. Tymczasem, jak wynika z tego „Potwierdzenia” – faktycznie treści zrzutów z ekranu wyszukiwania dowód ten dotyczy wyników wyszukiwania siedmiu różnych fraz związanych z działalnością pozwanego i konkretnie tego dotyczących a efekt, skutek pozycjonowania stron pozwanego jest w sposób oczywisty widoczny. Zarzuty pozwanego zatem nie mają związku z prezentowaną treścią. Pozwany w ogóle nie podważa w apelacji merytorycznej wartości tych raportów, nie dokonuje ich analizy, nie wskazuje na konkretne jej treści. To oznacza, że w istocie nie podważa oceny Sądu Rejonowego odnośnie do tego, że powód wykazał wykonanie zleconych mu usług w czasie, za który domaga się wynagrodzenia. Ocena dowodów z dokumentów dokonana przez Sąd Rejonowy, która prowadziła do ustalenia, że powód świadczył na rzecz pozwanego usługi zgodnie z umową jest zgodna z regułami art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. i nie została skutecznie podważona przez apelującego. Wobec powyższego, w żadnym razie nie można na tle uzasadnienia apelacji uznać za zasadne zarzutów naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. i art. 258 k.p.c. poprzez: błędne ustalenie, sprzeczne z całością materiału dowodowego oraz ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logiki, że załączone do pozwu dokumenty potwierdzają wykonanie przez powoda usług stanowiących przedmiot umowy. Apelujący w kontekście wykonania umowy w ogóle nie odnosi się do dowodów z zeznań świadków, a zatem naruszenie art. 258 k.p.c. należy uznać za nie podniesione w sposób umożliwiający ocenę instancyjną.

Niezasadne są zarzuty pozwanego naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwala uznać, że poniesiona przez powoda wartość ustalonego „budżetu” faktycznie została wydatkowana w kwotach tam wskazanych. Wbrew twierdzeniom apelacji „szczegółowa analiza przedłożonych dowodów – faktur od dostawców i oświadczeń, w pkt 3b apelacji”, nie potwierdza trafności opisanego zarzutu. Analiza tam podana odnosi się w tym zakresie do załączników do pozwu oraz dokumentu dołączonego do pisma z dnia 29 lutego 2016 r. i neguje, aby powód wykazał poniesienie kosztów prowadzonej kampanii, gdy tymczasem dokumenty te potwierdzały okoliczność wykonania przez powoda usług zgodnie z zawartą między stronami umową. Obowiązkiem powoda (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) nie było wykazanie, że wartość określonego przez strony budżetu została faktycznie wydatkowana w kwotach tam wskazanych. Wniosek taki zdaniem Sądu Okręgowego jest uprawniony w oparciu o to, co strony uważały za swoje zobowiązania najdalej na 12 kwietnia 2014 r., nie zaś po wykonaniu umowy. Sąd Rejonowy słusznie nie uznał, że wynagrodzenie powoda stanowiła marża obliczona od wartości netto poniesionych przez powoda wydatków. Chybione są zatem zarzuty naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. i art. 258 k.p.c., jakoby Sąd Rejonowy ustalił, aby załączone do pozwu dokumenty potwierdzały wysokość poniesionych przez powoda kwot w ramach ustalonego „budżetu”, w kontekście obowiązku wykazania tej okoliczności.

Trzeba przypomnieć, że zasadnicza na tle sporu w sprawie była kwestia rozumienia przez strony elementów wynagrodzenia za świadczone usługi, w szczególności wartości „budżetu”. Sąd Rejonowy wskazał w tym zakresie na wiadomość datowaną na dzień 10 września 2014 r., gdzie strony posługiwały się działaniem arytmetycznym, które określało koszt usług jako

sumę ustalonych budżetów powiększoną o 20 % tej wartości, tj. marżę powoda. W okolicznościach sprawy każda ze stron wskazywała na odmienne rozumienie słowa budżet. W ocenie powoda, budżet stanowiły środki przeznaczone na daną usługę, natomiast w ocenie pozwanego środki rzeczywiście poniesione. Taka konstatacja jest zasadniczo prawidłowa i apelacja tego nie neguje ale należy uściślić, że kwestia ustalonych danych kwotowych odnośnie do owego budżetu została opisana i potwierdzona, co do treści merytorycznych w wiadomościach mailowych z dnia 12 maja 2014 r. (k. 78 i 79). W dniu 10 września 2014 r. jedynie przesłano do E. P. treść korespondencji mailowej z dnia 12 maja 2014 r. między pozwanym a przedstawicielką powoda E. G.. Pozwany zgodził się na wskazane tam kwoty cząstkowe i sumę ustalonych budżetów powiększone o marżę 20%. Ustalenie to zatem miało miejsce zanim przystąpiono do realizacji umowy. W ocenie Sądu Okręgowego, na tle tych dowodów nie ma żadnej wątpliwości, że strony ustaliły dla każdej z usług (bezsportny przedmiot umowy) i określiły kwotowo budżet wydatków, który dla wszystkich usług łącznie wyniósł 2.250,00 zł. Wynagrodzenie powoda składało się z ustalonego budżetu oraz 20% prowizji. Budżet usług stanowiły środki przeznaczone na reklamę stron internetowych.

Prawidłowe, na tle dowodów w sprawie jest ustalenie Sądu Rejonowego, że w umowie strony nie ustaliły zobowiązania powoda do przedstawienia dokumentów potwierdzających wysokość poniesionych wydatków na cele kampanii. Jeżeli wedle pozwanego umówiony budżet stanowiły rzeczywiście poniesione przez powoda koszty, to pozwany powinien wykazać, że strony umówiły się, że wartość budżetu będzie za każdym razem dokumentowana przez powoda. Pozwany temu obowiązkowi w procesie nie podolał. Po pierwsze należy podkreślić, że bezspornie – pozwany nie zakwestionował tego ustalenia faktycznego - strony łączyła umowa o świadczenie usług marketingowych dla oznaczonych stron internetowych w postaci działań w zakresie kampanii (...) (tj. pozycjonowania), kampanii (...) (tj. reklamy internetowej), kampanii (...) (tj. reklamy prowadzonej na G.), kampanii (...) (tj. zamieszczania reklam na stronach informacyjnych, blogach i innych witrynach) oraz hostingu. Po drugie, postanowienia umowy nie zostały sformułowane na piśmie. Wobec tego, że stanowiska stron odnośnie interpretacji postanowień umowy odnośnie rozumienia budżetu były sprzeczne, to słusznie Sąd Rejonowy sięgnął do reguł interpretacyjnych.

Pozwany w apelacji nie podważa skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w powyższym zakresie. Zarzuty pozwanego odnośnie wydatków poniesionych w zakresie budżetu są abstrakcyjne w kontekście zapadłego wyroku, ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej, co do interpretacji postanowień umowy odnośnie do budżetu. Pozwany neguje dowody przedstawione na okoliczności związane z wykonywaniem usług i wydatkami z tym związanymi, a nie dowody na okoliczność, że strony nie ustaliły zobowiązania powoda do przedstawienia dokumentów potwierdzających wysokość poniesionych wydatków na cele kampanii. Tymczasem Sąd Rejonowy odnośnie tej ostatniej okoliczności oparł swoje ustalenie na dowodach osobowych i dokumentach prywatnych, konkretnie je wymieniając (zeznania strony powodowej w powiązaniu z zeznaniami świadka P. S. i korespondencją mailową). Sąd II instancji nie bada z urzędu naruszenia prawa procesowego, w szczególności też odnośnie oceny dowodów. W apelacji zaś brak zarzutów naruszenia prawa procesowego odnośnie oceny tych konkretnych dowodów. To oznacza, że pozwany nie zakwestionował skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego odnośnie treści łączącej strony umowy (w zakresie zobowiązań powoda). Zarzuty pozwanego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 740 k.c. oraz 744 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie był w ogóle zobowiązany do wykazania pozwanemu poniesionych w ramach realizacji usługi wartości kwot „budżetu”, są więc abstrakcyjne i gołosłowne, a przez to chybione, ponieważ pozwany w ogóle nie odniósł się negatywnie do oceny dowodów na potwierdzenie powołanej okoliczności.

Sąd Rejonowy, jak wskazano wyżej słusznie sięgnął do zasad wykładni oświadczeń woli. Oceniając rozstrzygnięcie, według Sądu II instancji nie naruszono art. 65 k.c. oraz reguły sądowej wykładni oświadczeń woli. Stanowisko pozwanego zgodnie z którym marża powoda miała być obliczana od wartości netto poniesionych przez powoda wydatków (tzw. faktycznego budżetu) nie znalazło potwierdzenia w okolicznościach towarzyszących zawarciu przedmiotowej umowy, a konkretnie w czasie maj 2014 r. Maile z dnia 12 maja 2014 r. w swojej treści są jednoznaczne i bez wątplenia wynika z nich, że pozwany akceptuje wartości podanego budżetu wraz z marżą 20%. Brak tam jakichkolwiek odniesień do ewentualnych kosztów, które miałyby składać się na poszczególne wartości budżetu, czasu przekazania i potencjalnej akceptacji pozwanego takich kosztów, ich rodzaju, formy i treści. Dalej też nie wiadomo i pozwany tego nie dowodzi, czy odnośnie owego wykazania wartości budżetu, to miałyby być kwoty przekazywane mailem lub inną i jaką drogą pozwanemu, czy to miałyby być dokumenty powoda i jeśli tak, to jakie, czy to miałyby być ewentualnie dokumenty podmiotu trzeciego i jeśli tak, to jakie dokumenty, czy też miałyby to być same obciążenia powoda czy też koszty już pokryte przez powoda, czy wreszcie miałyby to być tylko zbiorcze zobowiązania powoda (koszty) wobec osób trzecich czy też miałyby to być także koszty powoda związane z pracą osób zatrudnionych przez powoda i funkcjonowaniem przedsiębiorstwa powoda w związku z wykonywaniem zlecenia pozwanego. Pozwany nie wyjaśnia w żaden sposób na co konkretnie strony się umówiły odnośnie wykazania mu przez powoda, że wartość ustalonego budżetu została faktycznie poniesiona. Z ww. korespondencji mailowej nie wynikało zobowiązanie powoda do okazania faktur na okoliczność wysokości faktycznie poniesionych kosztów (niezależnie od tego jakich) w związku z kampanią. Pozwany zaś korespondencją mailową z dat kilka miesięcy po rozpoczęciu umowy nie wykazał, że takie ustalenie między stronami obowiązywało oraz że warunkiem wypłaty wynagrodzenia było przedstawianie akurat faktur kosztowych i jakich. Uzupełnieniem tego są zeznania strony powodowej, która nie potwierdza w swojej praktyce

zobowiązania, o którym mówi pozwany. Te zeznania, a konkretnie ich ocena w ogóle nie była podważona przez apelującego. Co więcej także zeznania P. S. nie potwierdziły twierdzeń strony pozwanej.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo zinterpretował łączącą strony umowę (art. 65 k.c.), co do jej zakresu i także spornego zobowiązania powoda do rzekomego obowiązku wykazania poniesienia kosztów umówionego budżetu. Wykładnia umowy wymaga analizy zgodnego zamiaru stron i celu umowy, dokonuje się jej z uwzględnieniem całego kontekstu oświadczeń badanego w aspekcie treści, jak i okoliczności, w których zostały złożone. Sąd powinien brać pod uwagę nie tylko postanowienia spornego fragmentu umowy, lecz również uwzględniać inne związane z nim postanowienia umowy, a także kontekst faktyczny, w którym projekt umowy uzgodniono i z uwzględnieniem którego ją zawierano (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 roku, I CSK 173/10, LEX nr 738379). Sąd Rejonowy oceniając dowody nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. a zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego w całości.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego, zgodnie z wynikiem tego postępowania. Na koszty powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 1.800,00 zł, która wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Anna Gałas SSO Andrzej Sobieszczęński SSO Monika Skalska